

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 763

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 noiembrie 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
LEGI ȘI DECRETE					
297.	— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2007 privind unele măsuri pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor	2	a militarilor și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5–8	
959.	— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2007 privind unele măsuri pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor	2	Decizia nr. 942 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	9–10	
★					
298.	— Lege pentru completarea Legii nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice	3	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU		
960.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice	3	273.	— Decizie privind promovarea temporară a doamnei Florea Gherghina în funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE					
Decizia nr. 897 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	4–5	275.	— Decizie privind suspendarea domnului Giugea Nicolae din funcția publică de inspector guvernamental	11	
Decizia nr. 903 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.907.	— Ordin al ministrului sănătății publice pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății publice nr. 1.169/2007 privind achiziția de aparate pentru radiologie fixe și repartizarea acestora pe unitățile sanitare din rețeaua Ministerului Sănătății Publice, precum și derularea contractelor de furnizare	12–13	
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. XXX din 16 aprilie 2007		13–14	
		Decizia nr. XL (40) din 7 mai 2007		15–16	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 9/2007 privind unele măsuri
pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2007 privind unele măsuri pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 23 februarie 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 7 noiembrie 2007.
Nr. 297.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 9/2007 privind unele măsuri
pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2007 privind unele măsuri pentru mai buna organizare și desfășurare a alegerilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 6 noiembrie 2007.
Nr. 959.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru completarea Legii nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin derogare de la prevederile art. 15 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se pot închiria, fără licitație, partidelor politice, pentru sedii, imobile, spații sau părți din acestea, aflate în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrația prefecturilor, a autorităților publice centrale și locale, a altor instituții publice de interes național, județean sau local, potrivit normelor elaborate de Guvern.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 7 noiembrie 2007.
Nr. 298.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru completarea Legii nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 6 noiembrie 2007.
Nr. 960.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 897

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Las Vegas Casino Cafe” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.780/182/2007 al Judecătoriei Baia Mare și de Societatea Comercială „Tehnic Instal” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 34/280/2007 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 762 D/2007 la Dosarul nr. 711 D/2007, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 4 mai 2007 și 19 martie 2007, pronunțate în dosarele nr. 1.780/182/2007 și nr. 34/280/2007, **Judecătoria Baia Mare, precum și Judecătoria Pitești — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Las Vegas Casino Cafe” — S.R.L. din Cluj-Napoca și de Societatea Comercială „Tehnic Instal” — S.R.L. din Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 încalcă prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece „nu satisface cerința proporționalității care trebuie să existe între măsura restrângerii

unor drepturi și situația care a determinat adoptarea acesteia. Sancțiunea complementară a suspendării activității se dispune pe o perioadă invariabilă de 3 luni, perioadă care nu poate fi adaptată în raport cu gravitatea obiectivă a abaterii”. De asemenea, se arată că „măsura suspendării activității unității pe o perioadă de 3 luni reprezintă o limitare a dreptului de proprietate prevăzut de art. 44 din Constituție, interpretat și aplicat în conformitate cu art. 1 din Protocolul nr. 2 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”. În sfârșit, se mai susține că „măsura de suspendare a activității punctului de lucru pe o perioadă de 3 luni contravine art. 45 din Constituție care consfințește libertatea economică, exercițiul unor drepturi sau libertăți putând fi restrâns, potrivit art. 53 din Constituție, numai pentru anumite situații expres prevăzute de acest text”.

Judecătoria Baia Mare consideră că „prevederile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu contravin art. 44 din Constituție, însă nu sunt conforme cu prevederile art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală”.

Judecătoria Pitești — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, art. 3, art. 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, având următorul cuprins: „Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea

aparatorilor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”

În motivarea excepției se invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind *Dreptul de proprietate*, art. 45 *Libertatea economică* și ale art. 53 *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Prin Decizia nr. 27 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 20 februarie 2007, s-a respins excepția de neconstituționalitate a art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, prin raportare la dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală. Curtea a statuat cu acel prilej că „prevederile legale criticate nu aduc atingere art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, deoarece potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege”.

Curtea constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Las Vegas Casino Cafe” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.780/182/2007 al Judecătoriei Baia Mare și de Societatea Comercială „Tehnic Instal” — S.R.L. din Giurgiu în Dosarul nr. 34/280/2007 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 903

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Valentin Zoltán Puskás	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Valentin-Stelian Bădescu în Dosarul nr. 9.095/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal, constatându-se lipsa Ministerului Apărării Naționale, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției, sens în care reiterează susținerile formulate în fața instanței de judecată. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare Constituției și documentelor internaționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.095/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Valentin-Stelian Bădescu din București în cadrul recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 3.680/2006 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care i s-a respins ca neîntemeiată acțiunea având ca obiect anularea unei decizii de imputare prin care s-a stabilit în sarcina sa răspunderea materială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține:

— Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 este neconstituțională „sub aspecte intrinseci și extrinseci”. Astfel, sub aspect „intrinsec”, procedând „la o listare a asemănărilor și deosebirilor dintre Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, aprobată prin Legea nr. 25/1999, și Decretul nr. 207/1976 privind răspunderea materială a militarilor”, autorul excepției arată că „interpretarea rațională și sistematică a literei și a spiritului textelor de lege enunțate, în raport de sediul materiei, de așezarea lor sistematică și de rațiunea reglementării, conduce la concluzia certă că, deși legiuitorul român a înțeles să anuleze în întregime actul normativ vechi, prin alin. (2) al ultimului articol — 52 — al noului act normativ, lucrarea s-a realizat numai de facto și nu de iure”. Cu excepția prevederilor art. 43 din ordonanța criticată, modificările „aduse Decretului nr. 207/1976 prin Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 nu sunt de substanță și de natură să producă efecte juridice fundamentale justițiabililor”, astfel că abrogarea expresă a decretului „este de natură pur formală”, fiind „în fapt, în vigoare și astăzi.” Sub aspect extrinsec, Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 este contrară prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 alin. (1) — (3), art. 53 alin. (1) și (2), art. 73 alin. (3) lit. p), art. 124 alin. (1) — (3) și art. 126 alin. (1). Se invocă și încălcarea art. 6 paragraful 1 și art. 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 5.9 din Documentul Reuniunii de la Copenhaga din cadrul dimensiunii umane a O.S.C.E., 1990. De asemenea, cu privire la exigențele impuse de art. 6 paragraful 1 din Convenție, se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la un tribunal independent și imparțial, precum și cea referitoare la soluționarea litigiului într-un termen rezonabil. În esență, în opinia autorului excepției, Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, care „prin existența unor organe administrative de jurisdicție”, „institue proceduri administrativ-jurisdicționale speciale de contestare a deciziilor de imputare în cadrul unui

sistem de căi de atac succesive”, contravine exigențelor referitoare la un tribunal independent și imparțial nu prin proceduri ca atare, ci prin persoanele care efectuează cercetarea administrativă ori soluționează căile de atac care au calitatea de cadre militare active și sunt influențate de subiectivism. În legătură cu exigența constituțională și convențională privind soluționarea litigiului într-un termen rezonabil, apreciază, în esență, că „existența procedurii administrative prealabile, ale cărei efecte în plan practic sunt îndoielnice, duce la îndepărtarea momentului rezolvării de către instanță a conflictului de contencios administrativ, chiar dacă în această materie constatăm existența unei singure căi de atac, aceea a recursului”. În sfârșit, autorul excepției consideră că prin abrogarea expresă a Decretului nr. 207/1976 Guvernul și-a depășit competența, întrucât, potrivit art. 1 pct. 7 lit. f) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, acesta a fost abilitat cu „modificarea” decretului;

— art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravine art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece „plângerea prealabilă nu este altceva decât o îngrădire a dreptului cetățeanului de a se adresa justiției, precum și faptul că obligativitatea acestei proceduri prealabile reprezintă numai tergiversarea soluționării cauzelor”, iar nu „un mijloc de remediere a unei eventuale nelegalități a actului administrativ atacat”, fiind de „notorietate că aproape niciodată o instituție publică (în speță, Ministerul Apărării) nu și-a revocat propriile acte”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile legale vizate de excepție sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, în legătură cu susținerile privind art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, arată că „textul constituțional care se referă la caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative nu este aplicabil prevederilor criticate care instituie obligația persoanei vătămate de a se adresa cu reclamație organului administrativ emitent mai înainte de sesizarea instanței de judecată cu anularea actului considerat ilegal”. Consideră că art. 7 alin. (1) din lege acordă autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare posibilitatea revocării, în tot sau în parte, a actului administrativ care este de natură să încalce un drept sau să producă o vătămare. Scopul prevederii este de a evita eventuale tergiversări în fața instanței de judecată sesizată cu înlăturarea vătămării. De altfel, nicio dispoziție constituțională nu interzice instituirea prin lege a unei proceduri administrative prealabile, fără caracter jurisdicțional. În sensul celor arătate invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În legătură cu susținerile de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998, arată că, potrivit art. 52 din aceasta, la data intrării ei în vigoare, Decretul nr. 207/1976 se abrogă, iar abrogarea „nu este de natură să încalce dispozițiile constituționale”. De asemenea, Guvernul consideră că nu pot face obiectul controlului de constituționalitate evenimente legislative, precum modificarea, completarea sau abrogarea actelor normative.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, cât privește art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, consideră că procedura administrativă

prealabilă pe care acesta o instituie nu contravine principiului constituțional al liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. În legătură cu criticile privind Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, arată că aceasta nu încalcă prevederile constituționale ale: art. 16 alin. (1), deoarece ele se aplică uniform tuturor cetățenilor vizați de ipoteza normei, fără privilegii sau discriminări; art. 21 alin. (1) — (3) și art. 53, ci, dimpotrivă, stabilește prin art. 43 din ordonanță posibilitatea sesizării instanței de judecată competente în vederea reparării prejudiciului; art. 73 alin. (3) lit. p), care dispune cu privire la regimul general privind raporturile de muncă, iar ordonanța reglementează răspunderea materială a militarilor, „deci un regim special”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998, aprobată prin Legea nr. 25/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 28 ianuarie 1999, și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004.

În legătură cu Legea nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta a fost modificată și completată prin Legea nr. 262 din 19 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, iar potrivit art. 1 pct. 7 al acesteia, art. 7 alin. (1) are următoarea redactare: „(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.*” Așadar, prin prezenta decizie Curtea se va pronunța asupra constituționalității textului în actuala redactare.

În opinia autorului excepției, Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 20 referitor la „*Tratatul internațional privind drepturile omului*”, art. 21 alin. (1) — (3) privind „*Accesul liber la justiție*”, art. 53 cu privire la „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”, art. 73 alin. (3) lit. p) care dispun reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială, art. 124 privind „*Înfăptuirea justiției*” și art. 125 alin. (1), potrivit căroră „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”

De asemenea, autorul excepției invocă și încălcarea art. 6 paragraful 1 privind dreptul oricărei persoane la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și într-un termen

rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, precum și art. 18 privind „*Limitarea folosirii restrângerii drepturilor*”, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului care dispun cu privire la egalitatea persoanelor în fața justiției și dreptul la examinarea litigiului în mod echitabil și public de către un tribunal competent, independent și imparțial, stabilit prin lege și art. 5.9 din Documentul Reuniunii O.S.C.E., 1990, de la Copenhaga privind dimensiunea umană, potrivit căruia „*Toate persoanele sunt egale în fața legii și au dreptul, fără nici o discriminare, la o protecție egală în fața legii. În această privință, legea interzice orice discriminare și garantează tuturor persoanelor o protecție egală și efectivă împotriva oricărei discriminări, oricare ar fi motivele.*”

În sfârșit, în opinia autorului excepției, art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2).

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Criticile de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, constând în susțineri potrivit căroră prin abrogarea expresă a Decretului nr. 207/1976 privind răspunderea materială a militarilor „Guvernul și-a depășit competența conferită de Parlament prin legea de abilitare” care prevedea „modificarea” decretului, precum și caracterul ei pur formal al abrogării, întrucât, în fapt, acesta este în vigoare și astăzi, sunt neîntemeiate.

Curtea constată că, în conformitate cu art. 115 alin. (2) din Constituție, prin legea specială de abilitare, Parlamentul trebuie să stabilească, în mod obligatoriu, atât domeniul în care Guvernul poate interveni cu reglementări juridice primare, cât și data până la care poate să emită ordonanțe. În practica parlamentară s-a statuat că domeniul de reglementare pentru care Guvernul este împuternicit să emită ordonanțe simple trebuie să fie redactat sintetic, clar și să exprime conținutul actului normativ. Legea de abilitare trebuie să definească precis domeniul de legiferare în care Guvernul poate emite ordonanțe pentru modificarea, completarea sau chiar pentru abrogarea unor acte normative în vigoare la acea dată. De altfel, abrogarea, ca și modificarea constituie evenimente legislative — procedee de tehnică legislativă — care nu pot face obiect al controlului de constituționalitate. Așa fiind, numai în măsura în care ordonanța este emisă de Guvern fără existența împuternicirii date de Parlament în acest scop sau când prin conținutul său aceasta s-ar îndepărta evident de domeniul pentru care Parlamentul a abilitat Guvernul să emită ordonanțe, numai într-un atare caz o asemenea ordonanță este neconstituțională.

Or, în cauză, domeniul de reglementare prevăzut în legea de abilitare este „răspunderea materială a militarilor”, care la acea dată făcea obiectul Decretului nr. 207/1976. Ca urmare a operațiunilor de modificare a decretului, din considerente de sistematizare și evidență a legislației a fost preferată soluția legislativă a elaborării și adoptării unui nou act normativ, cu același titlu și al cărui cuprins răspunde în totalitate domeniului stabilit prin legea de abilitare.

Se mai arată că Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, care „prin existența unor organe administrative de jurisdicție” „instituie proceduri administrativ-jurisdicționale speciale de contestare a deciziilor de imputare în cadrul unui sistem de căi de atac succesive”, contravine exigențelor referitoare la un tribunal independent și imparțial nu prin proceduri ca atare, ci prin

persoanele care efectuează cercetarea administrativă ori soluționează căile de atac care au calitatea de cadre militare active și sunt influențate de subiectivism. Autorul excepției consideră că se încalcă astfel art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul persoanei de a fi judecată de un tribunal independent și imparțial, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi reținute, întrucât instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu contravine dispozițiilor constituționale cât timp decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața unei instanțe de judecată, iar existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești în condițiile legii. În acest sens este jurisprudența constantă a Curții Constituționale, din care menționăm, de exemplu, Decizia nr. 50 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 30 iunie 1999. De asemenea, existența unei proceduri prealabile administrativ-jurisdicționale este acceptată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisprudență prin care, în legătură cu aplicarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, s-a statuat că rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale, ce nu satisfac sub fiecare aspect în parte exigențele acestui articol.

Pe de altă parte, „tribunalul” (indiferent de denumirea utilizată în legislația internă) prevăzută de art. 6 paragraful 1 din Convenție este acea autoritate jurisdicțională la care este deschisă calea de atac pentru soluționarea unei „contestații” privitoare la drepturile și obligațiile cu caracter civil sau pentru examinarea temeiniciei unei acuzații penale formulate împotriva unei persoane, iar exigențele privind independența, imparțialitatea și termenul rezonabil sunt garanțiile unui proces echitabil înscrise în acest text și privesc nu numai dreptul la un tribunal, ci însuși tribunalul. De altfel, Curtea Constituțională a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 75 din 17 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 29 septembrie 1997, că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale „are în vedere neîndoielnic procesele desfășurate în cadrul activității instanțelor judecătorești”, iar „procedurii administrativ-jurisdicționale nu i se pot aplica automat dispozițiile valabile celei proprii instanțelor judecătorești”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Valentin-Stelian Bădescu în Dosarul nr. 9.095/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

Așa fiind, Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, aprobată prin Legea nr. 25/1999, care stabilește o procedură administrativ-jurisdicțională specială referitoare la răspunderea materială a militarilor, nu este, sub aspectele criticate, neconstituțională, atâta vreme cât art. 43 prevede că, „*În situația în care, după epuizarea acestor căi de atac, persoanele obligate la repararea prejudiciului în condițiile prezentei ordonanțe consideră că au fost lezate într-un drept legitim se pot adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii.*” Criticile autorului excepției referitoare la calitatea persoanelor care efectuează cercetarea administrativă ori soluționează căile de atac, precum și numărul căilor de atac reprezintă opțiuni ale legiuitorului, iar nu probleme de constituționalitate.

În legătură cu celelalte dispoziții din Constituție și din documente internaționale invocate ca fiind încălcate, nu sunt formulate motive de neconstituționalitate, astfel încât Curtea nu poate exercita controlul prin raportare la acestea.

II. Cea de a doua critică de neconstituționalitate vizează prevederile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În opinia autorului excepției, aceste dispoziții contravin art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât „plângerea prealabilă nu este altceva decât o îngădire a dreptului cetățeanului de a se adresa justiției, precum și faptul că obligativitatea acestei proceduri prealabile reprezintă numai tergiversarea soluționării cauzelor”, iar nu „un mijloc de remediere a unei eventuale nelegalități a actului administrativ atacat”, fiind de „notorietate că aproape niciodată o instituție publică (în speță Ministerul Apărării) nu și-a revocat propriile acte”.

Din examinarea acestor susțineri, Curtea constată că în redactarea modificată prin art. 1 pct. 7 din Legea nr. 262/2007, art. 7 alin. (1) criticat păstrează soluția legislativă de principiu anterioară. Or, cu privire la constituționalitatea art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii în cauze în care, ca și prezenta, se invoca încălcarea art. 21 din Constituție și cu motivări asemănătoare. Prin acele decizii, de exemplu, deciziile nr. 39 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, și nr. 382 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Soluția și considerentele care au justificat acele decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 942

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 din Legea nr. 188/1999
privind Statutul funcționarilor publici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Valentin Zoltán Puskás	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Harghita — Secția civilă în Dosarul nr. 2.484/96/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.484/96/2007, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de acest tribunal într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Tribunalul Harghita — Secția civilă susține că această dispoziție legală contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), în sensul că, urmare a modificării legii prin Legea nr. 251/2006, „funcționarilor publici li se aplică un tratament diferențiat în soluționarea conflictelor de muncă ce se ivesc în cadrul raporturilor de serviciu ale acestora față de ceilalți cetățeni-angajați, astfel fiind discriminați în sens negativ sub mai multe aspecte.” Așa fiind, consideră că soluționarea conflictelor de muncă privitoare la funcționarii publici conform Legii nr. 554/2004, care prevede obligativitatea procedurii prealabile și timbrarea acțiunii, precum și compunerea completului de judecată în astfel de conflicte cuprinsă în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară îi privează pe aceștia „de avantajele oferite de Legea nr. 168/1999, care reglementează cadrul legal al soluționării conflictelor de muncă”. „O asemenea diferențiere dintre diferitele categorii de salariați ai societății în soluționarea conflictelor de muncă, chiar dacă nu împiedică

accesul la justiție, echivalează cu restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți cetățenești care poate fi restrâns numai în condițiile statuate de art. 53 din Constituția României, ori instanța nu poate considera că o asemenea restrângere a exercițiului dreptului este necesară într-o societate democratică.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât dispoziția de lege criticată „nu este de natură a încălca principiile constituționale, dat fiind faptul că, potrivit art. 2 din Legea nr. 188/1999, «funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome», fiind pe deplin justificată atribuirea în competența instanțelor de contencios administrativ a unor astfel de cauze”. În sprijinul acestui punct de vedere mai invocă și prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), precum și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, deciziile nr. 20 din 24 ianuarie 2002, nr. 156 din 15 mai 2001 și nr. 47 din 3 mai 1995, cu privire la înțelesul principiului egalității în drepturi a cetățenilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că art. 91¹ din Legea nr. 189/1999, care, în urma renumerotării și republicării legii, a devenit art. 109, cu păstrarea soluției legislative, este constituțional. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 170 din 27 februarie 2007, ale cărei considerente referitoare la art. 16 alin. (1) și art. 126 alin. (2) le evocă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, astfel cum acestea au fost introduse prin Legea de modificare și completare nr. 251/2006. În temeiul art. III din Legea nr. 251/2006, Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, dându-se textelor o nouă

numerotare, iar art. 91¹ din aceasta, criticat ca fiind neconstituțional, a devenit art. 109, cu același cuprins, și anume: *„Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”*

În opinia autorului excepției, aceste prevederi de lege contravin art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Art. 91¹, criticat ca fiind neconstituțional, a devenit art. 109 din Legea nr. 188/1999, republicată, cu menținerea soluției legislative de principiu din redactarea anterioară, astfel că, prin prezenta decizie, Curtea Constituțională se va pronunța asupra constituționalității acestui din urmă text.

În esență, potrivit criticilor formulate, dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), prin aceea că „funcționarilor publici li se aplică un tratament diferențiat în soluționarea conflictelor de muncă ce se ivesc în cadrul raporturilor de serviciu ale acestora față de ceilalți cetățeni-angajați, astfel fiind discriminați în sens negativ sub mai multe aspecte”. Diferențierea constă în obligativitatea procedurii prealabile și timbrarea acțiunii, precum și în compunerea completului de judecată, ceea ce îi privează pe funcționarii publici „de avantajele oferite de Legea nr. 168/1999, care reglementează cadrul legal al soluționării conflictelor de muncă”. Se susține că aceste diferențieri, chiar dacă nu împiedică accesul la justiție, echivalează cu restrângerea

exercițiului unor drepturi și libertăți cetățenești, încălcându-se astfel art. 53 din Constituție.

Analizând susținerile menționate, Curtea constată că asupra constituționalității art. 91¹, devenit art. 109 din Legea nr. 188/1999, aceasta s-a mai pronunțat, alături de alte articole din lege, prin Decizia nr. 170 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 19 aprilie 2007. Cu acel prilej, în legătură cu critici asemănătoare referitoare la diferențe de reglementare între funcționarii publici și alte categorii de salariați sub aspectul competenței de soluționare a conflictelor de muncă, s-a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege” și că o asemenea lege este Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Prin decizia menționată, cu privire la critici privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, motivate prin diferențe de reglementare între Legea nr. 188/1999 și Codul muncii (în cauză, între Legea nr. 188/1999 și Legea nr. 168/1999), s-a reținut că acestea nu reprezintă o problemă de constituționalitate. Constituționalitatea unei dispoziții de lege nu poate fi examinată prin raportare la o altă dispoziție legală, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta efectuează controlul de constituționalitate numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției. Curtea a mai constatat că, de altfel, nici în sine art. 91¹ (în prezent art. 109) din Legea nr. 188/1999 nu cuprinde prevederi contrare principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală, statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar voința legiuitorului cu privire la acesta se regăsește în cuprinsul Legii nr. 188/1999.

Cele statuate prin Decizia nr. 170 din 27 februarie 2007 își mențin valabilitatea și în această cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței.

În plus, în acest dosar se invocă încălcarea art. 53 din Constituție, referitor la „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”. Or, față de cele statuate prin decizia menționată, în sensul absenței contradicției dintre art. 109 din lege și art. 16 alin. (1) din Constituție, rezultă că nici încălcarea art. 53 din aceasta nu poate fi reținută.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Harghita – Secția civilă în Dosarul nr. 2.484/96/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind promovarea temporară a doamnei Florea Gherghina
în funcția publică de secretar general adjunct
în cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor**

Având în vedere:

— propunerea ministrului economiei și finanțelor, formulată prin Adresa nr. 23.934 din 5 noiembrie 2007,

— Avizul favorabil nr. 1.047.655 din 1 noiembrie 2007 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, pentru exercitarea de către doamna Florea Gherghina, cu caracter temporar (6 luni), a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general adjunct din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor;

— prevederile art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 92 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Florea Gherghina se promovează temporar în funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius DorinBucurești, 7 noiembrie 2007.
Nr. 273.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind suspendarea domnului Giugea Nicolae
din funcția publică de inspector guvernamental**

Având în vedere:

— Cererea domnului Giugea Nicolae înregistrată cu nr. 20/13.065/I.B. din 16 octombrie 2007;

— dispozițiile art. 95 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

în temeiul art. 19 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

primul-ministru emite următoarea decizie.

Articol unic. — Pe data prezentei decizii domnul Giugea Nicolae se suspendă, pentru o perioadă de un an, din funcția publică de inspector guvernamental.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius DorinBucurești, 7 noiembrie 2007.
Nr. 275.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății publice nr. 1.169/2007 privind achiziția de aparate pentru radiologie fixe și repartizarea acestora pe unitățile sanitare din rețeaua Ministerului Sănătății Publice, precum și derularea contractelor de furnizare

Văzând Referatul de aprobare al Direcției logistică, administrativ, relații publice și mass-media nr. E.N. 11.641 din 2 noiembrie 2007,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 862/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.169/2007 privind achiziția de aparate pentru radiologie fixe și repartizarea acestora pe unitățile sanitare din rețeaua Ministerului Sănătății Publice, precum și derularea contractelor de furnizare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 20 iulie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Se elimină din anexă unitățile sanitare de la care se redistribuie aparatele de radiologie fixe, menționate în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

2. Se completează anexa cu unitățile sanitare la care se redistribuie aparatele de radiologie fixe, menționate în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății publice,
Ervin-Zoltán Székely,
secretar de stat

București, 2 noiembrie 2007.
Nr. 1.907.

ANEXA Nr. 1

UNITĂȚILE MEDICALE de la care se redistribuie aparatele de radiologie fixe

Județul	Unitatea medicală	Inst Rx digital 50 kW	Inst Rx digital 65 kW	Inst Rx 50 kW	Inst Rx fix 2 posturi	Echip Rx grafie digital	Inst Rx grafie 1 post
Argeș	Spitalul de boli cronice Ștefănești				1		
Botoșani	Sanatoriul de pneumoftiziologie Guranda						1
București	Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” București				1		
București	Institutul Național de Hematologie Transfuzională București						1
Dolj	Spitalul Dăbuleni						1
Iași	Spitalul Clinic de Urgență Iași					1	
Maramureș	Spitalul de Psihiatrie Cavnic						1
TOTAL APARATE:		7					

**UNITĂȚILE MEDICALE
la care se redistribuie aparatele de radiologie fixe**

Județul	Unitatea	Inst Rx digital 50 kW	Inst Rx digital 65 kW	Inst Rx 50 kW	Inst Rx fix 2 posturi	Echip Rx grafie digital	Inst Rx grafie 1 post
Argeș	Spitalul Județean de Urgență Pitești				1		
Buzău	Spitalul Municipal Râmnicu Sărat						1
București	Institutul de Boli Cardiovasculare „Prof. dr. C.C. Iliescu”				1		
Hunedoara	Sanatoriul de Pneumoftiziologie Geoagiu						1
Constanța	Spitalul Municipal Medgidia						1
Iași	Spitalul Clinic de Recuperare Iași					1	
Caraș-Severin	Spitalul Orășenesc Oravița						1
TOTAL APARATE:		7					

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXX

din 16 aprilie 2007

Dosar nr. 55/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit în vederea examinării recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 449 din Codul de procedură penală, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse, cât și măsuri educative.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 88 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că, în raport cu natura și funcția diferită a pedepselor și a măsurilor educative, acestea nu pot fi contopite în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la modul de soluționare a cererii întemeiate pe dispozițiile art. 449 din Codul de procedură penală, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse, cât și măsuri educative.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că dispozițiile art. 34 din Codul penal se referă, în mod strict, la pedepse, iar nu și la măsuri educative, astfel că, ținându-se totodată seama și de natura și funcția lor diferite, acestea nu se pot contopi.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că pedepsele aplicate și măsurile educative luate în cazul inculpatului minor

care a săvârșit mai multe infracțiuni aflate în concurs se contopesc potrivit prevederilor art. 34 din Codul penal, interpretate pe calea suplimentului analogic.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Prin dispozițiile cuprinse în cap. IV din titlul II al Părții generale a Codului penal a fost reglementat regimul juridic al pluralității de infracțiuni, dar numai referitor la pedepse și măsuri de siguranță, iar nu și în ceea ce privește măsurile educative.

Este de observat că, sub acest aspect, pedepsele, fie că sunt principale, accesorii sau complementare, au un conținut și rol diferit de cel al măsurilor de siguranță și al măsurilor educative.

Astfel, în timp ce pedepsele, ca sancțiuni penale, prin pronunțatul lor rol coercitiv-represiv, au o vocație complexă, de constrângere, reeducare și prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, iar măsurile de siguranță, lipsite de caracter represiv propriu-zis, au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii de fapte prevăzute de legea penală, măsurile educative care se pot lua în cazul minorului care a săvârșit o infracțiune vizează, în principal, asigurarea reeducării acestuia.

Evident, în raport cu gravitatea faptei penale săvârșite și ținându-se seama de particularitățile de dezvoltare ale minorului, măsurile educative, astfel cum sunt reglementate prin dispozițiile art. 101—108 din Codul penal, oferă particularități specifice de ducere la îndeplinire a procesului educativ la care acesta este supus pe tot timpul cât durează măsura luată față de el. Asemenea măsuri, justificate nu numai de gravitatea concretă a fiecărei fapte penale comise, ci și de nivelul de dezvoltare fizică sau psihică a minorului, precum și de starea sa medicală, nu pot fi duse la îndeplinire decât în cadrul unui sistem complex de reeducare, cu eventual tratament medical și chiar cu instituirea unui regim special de educație, așa cum acestea se reflectă în dispozițiile Codului penal privind minoritatea, la care s-a făcut referire.

În cazul concursului de infracțiuni săvârșite de un minor, așa cum corect s-a statuat în cadrul pct. 12 din Decizia de îndrumare nr. 10/1972 a Plenului Tribunalului Suprem, trebuie luată o singură măsură educativă pentru întreaga pluralitate de infracțiuni, dacă pentru îndreptarea minorului este suficientă o asemenea măsură, iar când se apreciază că se impune aplicarea de pedepse, acestea sunt stabilite, pentru fiecare infracțiune în parte, făcându-se apoi aplicarea art. 34 din Codul penal.

Tot astfel, potrivit aceluiași punct din decizia menționată, în ipoteza în care după luarea unei măsuri educative se descoperă că minorul a mai săvârșit o infracțiune pentru care se apreciază că este aplicabilă pedeapsa închisorii, măsura educativă se revocă.

În acest context, ca particularitate de interpretare a legii, în activitatea instanțelor s-a pus problema aplicării dispozițiilor art. 449 din Codul de procedură penală, ca urmare a cererilor de contopire formulate în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse, cât și măsuri educative, determinate de caracterul incompatibil al

pedepselor cu măsurile educative dispuse prin hotărâri succesive rămase definitive.

În conformitate cu alin. 1 din textul de lege enunțat, „pedeapsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența vreuneia dintre următoarele situații: a) concursul de infracțiuni; b) recidiva; c) acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni”.

O atare activitate, de reevaluare a pedepsei, este justificată de descoperirea unor situații esențiale, necunoscute de instanță, cu privire la minorul condamnat, între care și aceea privind concursul de infracțiuni.

Existența mai multor hotărâri definitive de condamnare la pedepse diferite pentru infracțiuni concurente, săvârșite de aceeași persoană în timpul minorității, nu poate determina dificultăți de interpretare a dispozițiilor art. 34 din Codul penal, după cum nici situația în care, prin mai multe hotărâri definitive, au fost aplicate minorului numai măsuri educative, caz în care instanțele trebuie să dispună o singură măsură educativă pentru întreaga pluralitate de infracțiuni aflate în concurs.

Atunci când însă pentru infracțiunile concurente s-au aplicat pedepse privative de libertate, prin hotărâri definitive, iar pentru altele, tot prin hotărâri definitive, au fost luate măsuri educative față de minor, se ivește o dificultate de aplicare a dispozițiilor legale referitoare la măsurile educative, determinată în primul rând de deosebirile existente între măsurile educative, care nu permit nici cumularea și nici contopirea lor, iar în al doilea rând de natura diferită a acestor măsuri în raport cu pedepsele.

Or, în astfel de ipoteze complexe, mai puțin frecvente, se impune să fie aplicate totuși principiile de drept penal privind concursul de infracțiuni, ținându-se seama că atât pedepsele, cât și măsurile educative luate în cazul minorului urmăresc în egală măsură reeducarea sa și se dispun, în ambele situații, ca urmare a săvârșirii unor fapte penale.

Cum singura reglementare dată modului în care trebuie să se procedeze în cazul concursului de infracțiuni săvârșite de persoana fizică este aceea cuprinsă în art. 34 din Codul penal, se impune ca dispozițiile acestui text de lege să se aplice și atunci când se solicită modificări de pedepse în temeiul art. 449 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, ca urmare a aplicării față de un minor, prin hotărâri definitive, atât a unor pedepse, cât și a unor măsuri educative, pentru infracțiuni concurente în sensul prevederilor art. 33 din Codul penal.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că atunci când se formulează cerere întemeiată pe dispozițiile art. 449 din Codul de procedură penală, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse, cât și măsuri educative, acestea se contopesc conform art. 34 din Codul penal, în sensul aplicării sancțiunii rezultante celei mai grele.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Stabilesc că, și în situația cererii întemeiate pe dispozițiile art. 449 din Codul de procedură penală, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de un inculpat minor, căruia i s-au aplicat atât pedepse, cât și măsuri educative, acestea se contopesc conform art. 34 din Codul penal, în sensul aplicării sancțiunii rezultante celei mai grele.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XL (40)

din 7 mai 2007

Dosar nr. 10/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 269 alin. (1) din Codul muncii în legătură cu daunele morale pretinse de salariați în cadrul litigiilor de muncă referitoare la atragerea răspunderii materiale a angajaților.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 90 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, astfel cum este formulat, cerând să se decidă în sensul că, în raport cu dispozițiile art. 269 alin. (1) din Codul muncii, daunele morale nu sunt admisibile în cadrul răspunderii patrimoniale a angajatorilor, asemenea daune putând fi acordate salariaților numai în cazul în care în contractul individual de muncă sau în contractul colectiv de muncă s-au prevăzut clauze exprese în acest sens.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești, s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 269 alin. (1) din Codul muncii în soluționarea litigiilor de muncă în cadrul cărora salariații solicită să le fie acordate daune morale.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că acordarea de daune morale în cadrul litigiilor de muncă este admisibilă pe motiv că prevederile art. 998 și 999 din Codul civil, referitoare la răspunderea delictuală pentru prejudiciul cauzat, având caracter de lege generală în raport cu dispozițiile Codului muncii, le completează pe acestea.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că acordarea de daune morale este admisibilă numai în măsura în care în cuprinsul contractului colectiv de muncă sau al contractului individual de muncă au fost incluse clauze exprese în acest sens.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

În adevăr, în cuprinsul cap. III din titlul XI al Codului muncii este reglementată răspunderea patrimonială a angajatorului și a salariaților, stabilindu-se atât principiile care o generează, cât și modalitățile concrete de recuperare a daunelor.

În acest cadru de reglementare, prin art. 269 alin. (1) din Codul muncii s-a prevăzut că „angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul”.

Corelativ, prin art. 270 alin. (1) din același cod, în care este reglementată răspunderea materială a salariaților, s-a prevăzut că „salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor”.

Așadar, în dispozițiile celor două texte de lege menționate rezultă voința neechivocă a legiuitorului ca răspunderea patrimonială a angajatorului și a salariaților să nu poată fi stabilită decât pentru pagube materiale, iar nu și în cazul daunelor morale.

Este adevărat că prin art. 295 alin. (1) din Codul muncii se prevede că „dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte

dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile”.

Dar, pentru a fi întregite dispozițiile specifice din Codul muncii cu cele ale Codului civil este necesar, așa cum rezultă din textul menționat, ca situația particulară să nu fie reglementată printr-o prevedere a Codului muncii și să nu existe nicio incompatibilitate determinată de natura raporturilor de muncă atât timp cât acestea sunt întemeiate pe contractul colectiv sau individual de muncă.

Or, aceste două condiții nu pot fi considerate îndeplinite, pentru a se justifica aplicarea prevederilor art. 269 alin. (1) din Codul muncii în corelare cu dispozițiile art. 998 și 999 din Codul civil ca temei juridic al reparării prejudiciului moral în cadrul raporturilor juridice de muncă, câtă vreme răspunderea patrimonială reciprocă a părților dintr-un asemenea raport nu poate izvorî decât din contractul de muncă, bazându-se pe principiile răspunderii contractuale.

Atât timp cât natura juridică a răspunderii patrimoniale, reglementată de Codul muncii, este o varietate a răspunderii civile contractuale, cu anumite particularități imprimare de caracterul raporturilor de muncă, între care și aceea stabilită derogatoriu, prin art. 269 alin. (1) și art. 270 alin. (1) potrivit căreia are ca obiect numai repararea pagubelor materiale, este evident că în temeiul unei astfel de răspunderi nu pot fi acordate și daune morale, acestea putând fi pretinse, în condițiile art. 998 și 999 din Codul civil, numai în cadrul răspunderii civile delictuale.

Or, în raport cu regula proprie dreptului comun în materia răspunderii contractuale, potrivit căreia daunele morale pentru prejudiciul nepatrimonial suferit nu pot fi stabilite, în cadrul unei asemenea răspunderi, decât cu titlu de excepție, înseamnă că acordarea lor nu este posibilă decât în cazul când există o dispoziție legală care le prevede sau atunci când s-a stipulat expres în contractul încheiat.

Așa fiind, se impune să se considere că, în temeiul răspunderii patrimoniale a angajatorului, astfel cum este reglementată în art. 269 alin. (1) din Codul muncii, pot fi acordate daune morale salariaților numai în ipoteza în care legea le prevede ori au fost inserate în contractul colectiv de muncă sau în contractul individual de muncă anumite clauze referitoare la răspunderea angajatorului și pentru asemenea daune.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide în sensul că, în cadrul litigiilor de muncă privind atragerea răspunderii patrimoniale a angajatorilor potrivit art. 269 alin. (1) din Codul muncii, daunele morale pot fi acordate salariaților numai în cazul în care legea, contractul colectiv de muncă sau contractul individual de muncă cuprinde clauze exprese în acest sens.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În cadrul litigiilor de muncă privind atragerea răspunderii patrimoniale a angajatorilor, potrivit art. 269 alin. (1) din Codul muncii, daunele morale pot fi acordate salariaților numai în cazul în care legea, contractul colectiv de muncă sau contractul individual de muncă cuprinde clauze exprese în acest sens.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 mai 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 157408